

THE INHERITANCE GAMES -KIRJAN KIRJOITAJALTA

WSOY

JENNIFER LYNN BARNES

SUOMENTANUT AILA HERRONEN

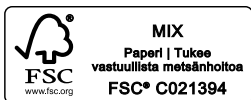
JENNIFER LYNN BARNES

THE INHERITANCE GAMES

HAWTHORNEN
VELJEKSET

Suomentanut Aila Herronen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

The Brothers Hawthorne

Copyright © 2023 Jennifer Lynn Barnes

Published by arrangement with Curtis Brown Ltd

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51809-0

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Judy Eshelmanille

KAKSITOISTA JA PUOLI VUOTTA AIEMMIN

Grayson ja Jameson Hawthorne tunsivat säännöt. Sääntöjä ei voinut kiertää, jollei niitä tuntenut. Joulupäivän aamuna ei saanut astua jalallaan ulos omasta huoneestaan ennen kuin kello löi seitsemän.

Jameson nosti peiton alla armeijalaatuisen radiopuhelimen huulilleen. »Käänsitkö sinä kelloja eteenpäin?» Jameson oli seitsemän ja hänen veljensä kahdeksan – mutta kumpikin oli riittävän vanha hoksaamaan porsaanreiät.

Se oli koko jutun juju. Haaste. Peli.

»Käänsin», Grayson vahvisti.

Jameson oli hetken hiljaa. »Mitä jos vanhus käänsi ne takaisin, kun me olimme menneet nukkumaan?»

»Sitten täytyy käynnistää suunnitelma B.»

Hawthorneilla oli *aina* suunnitelma B. Tällä kerralla sitä ei kuitenkaan tarvittu. Hawthornen kartanossa oli viisi kaappikelloa, joista jokainen löi seitsemää tismalleen samaan aikaan: klo 6.25.

Jes! Jameson paiskasi radiopuhelimen kädestään, heilautti peiton päältään ja syöksyi matkaan. Ulos ovesta, pitkin käytävää, kaksi käännöstä vasemmalle, kerran oikealle ja aulan poikki kohti suurta portaikkoa. Jameson suorastaan lensi. Grayson oli

kuitenkin vuoden vanhempi ja vuoden pidempi ja oli jo ehtinyt omasta siivestään puoliväliin portaita.

Jameson harppoi kolme neljäsosaa matkasta alas kaksi askelmaa kerrallaan ja hyppäsi sitten istumaan porraskaiteelle. Hän viiletti alakertaan ja mätkähti Graysonin päälle. Kumpikin kaatui lattialle yhtenä raajojen sekamelskana puhkuen joulupäivän aamun jännitystä, kömpi sitten pystyyn, lähti juoksemaan rinta rinnan ja saapui tismalleen yhtä aikaa suuren salin ovelle – vain huomataksaan, että viisivuotias pikkuveli oli päihittänyt heidät.

Xander makasi lattialla kerällä kuin koiranpentu. Hän avasi haukotellen silmänsä ja katsoi veljiään. »Onko jo jouluku?»

»Mitä sinä täällä teet, Xan?» Grayson kurtisti kulmiaan. »Nukuitko sinä täällä? Säännöissä sanotaan...»

»*Ettei saa astua jalallaan*», Xander vastasi ja nousi istumaan. »Enkä minä astunut. Minä *kierin*.» Kun veljet tuijottivat häntä silmää räpäyttämättä, Xander havainnollisti miten.

»Kieritkö sinä koko matkan tänne omasta huoneestasi?» Jameson oli vaikuttunut.

»En astunut!» Xander hymyili leveästi. »Minä voitin!»

»Ipana on oikeassa.» Neljätoistavuotias Nash lamsi veljiensä luokse ja nosti Xanderin harteilleen. »Oletteko valmiina?»

Suuren salin viisi metriä korkea ovi oli kiinni vain kerran vuodessa: se suljettiin keskiyöllä jouluaattona ja avattiin poikien saapuessa joulupäivän aamuna. Jameson tuijotti oven kultaisia rengasvetimiä ja mietti, millaisia ihmeitä oven takana mahtoi odottaa.

Hawthornen kartanossa jouluku oli *taikaa*.

»Avaa sinä oven tuo puoli, Nash», Grayson komensi. »Jamie, auta minua tämän puolen kanssa.»

Hymyilevä Jameson tarrasi renkaaseen »Yksi, kaksi, kolme... vetäkää!»

Majesteettinen ovi aukeni ja sen takaa paljastui... *ei mitään.*

»Se on poissa.» Grayson kivettyi paikalleen.

»Ai mikä?» Xander kysyi ja kurotteli kaulaansa nähdäkseen.

»Joulu», Jameson kuiskasi. Ei joulusukkia. Ei lahjoja. Ei ihmeitä tai yllätyksiä. Jopa koristeet olivat poissa. Jäljellä oli pelkkä puu, ja sekin oli riisuttu paljaaksi.

Grayson nielaisi. »Ehkä vanhus ei halunnut meidän rikko-
van sääntöjä tällä kerralla.»

Pelit olivat pelejä. Joskus niissä hävisi.

»Ai ei joulua?» Xanderin ääni vapisi. »Mutta minä *kierin.*»

Nash laski Xanderin maahan. »Minä korjaan tämän», hän vannoi hiljaa. »Minä lupaan.»

»Ei.» Jameson pudisti päätään. Rintaa pakotti ja silmissä poltteli. »Meiltä jää jotain huomaamatta.» Hän pakottautui tarkastelemaan huonetta sentti sentiltä. »Tuolla!» hän sanoi ja osoitti joulukuusen yläosaa, jossa killui yksi ainoa koriste oksien suojassa.

Tuo ei ollut sattumaa. Hawthornen kartanossa mikään ei ollut sattumaa.

Nash meni kuusen luo, nappasi koristeen käteensä ja nosti sen ilmaan. Punaisessa nauhassa roikkui läpinäkyvä muovipallo. Muovissa oli selvästi erottuva sauma.

Pallon sisällä oli jotain.

Grayson otti koristeen ja avasi sen aivokirurgin tarkkuudella. Pallosta tipahti yksi valkoinen palapelin pala. Jameson loikkasi sen luo. Hän käänsi palan. Sen taakse oli kirjoitettu jotain isoisän käsialalla. *1/6.*

»Ensimmäinen kuudesta», Jameson sanoi ääneen. Sitten hänen silmänsä pyöristyivät. »Muut joulukuuset!»

Hawthornen kartanossa oli kuusi joulukuusta. Eteisaulan kuusi kohosi seitsemän metrin korkeuteen, ja sen oksia kiersivät kimmeltävät valot. Ruokasalin kuusi oli koristeltu helmillä, teesalongin somistettu kristalleilla. Samettinauhat tanssivat jättimäisen kuusen oksilla toisen kerroksen porrastasanteella, ja kolmannessa kerroksessa seisoivat valkoinen puu, jossa oli pelkästään kultaisia koristeita.

Nash, Grayson, Jameson ja Xander kolusivat kaikki kuuset ja löysivät vielä viisi koristetta, joista neljän sisällä oli palapelin pala. Paloista sai koottua palapelin: neliön. *Tyhjän neliön.*

Jameson ja Grayson kurottivat samaan aikaan kätensä kohti viimeistä koristetta. »Minä löysin ekan vihjeen«, Jameson sanoi kiivaasti. »Minä arvasin, että tämä on peli.«

Grayson laski pitkän harkinnan jälkeen kätensä. Jameson sai koristeen hetkessä auki. Sen sisällä oli pieni metalliavain pienessä avainrenkaassa, jossa oli taskulamppu.

»Kokeile valaista palapeliä, Jamie.« Edes Nash ei voinut vastustaa pelin houkutusta.

Jameson sytytti taskulampun ja osoitti valokeilan kohti koottua palapeliä. Näkyviin ilmestyi sanoja. *TILAN LOUNAISKULMA.*

»Kauanko sinne kestää kävellä?« Xander kysyi teatraaliseen sävyyn. »Varmaan tuntikausia.«

Hawthornen tilukset olivat yhtä mittavat kuin Hawthornen kartano.

Nash polvistui Xanderin viereen. »Väärä kysymys, pikkuinen.« Hän katsoi muita veljeksiä. »Kuka osaa kertoa, miten oikea kysymys kuuluu?«

Jameson vilkaisi äkkiä avaimenperää, mutta Grayson avasi suunsa ensin. »Mihin tuo avain kuuluu?«

Vastaus kuului: golfkärryn. Nash ajoi. Kun tilan lounaiskulma tuli näkyviin, veljekset jäivät tuijottamaan näkyä mykistyneinä.

Tuo lahja ei *todellakaan* olisi mahtunut suureen saliin.

Neljä ikivanhaa tammaa, kaikki jättimäisiä, kannatteli nyt hienointa puumajaa, jonka veljekset – tai mahdollisesti kukaan koko maapallolla – oli ikinä nähnyt. Monikerroksinen ihme oli kuin suoraan sadusta. Ihan kuin se olisi kutsuttu esiin noista tammista taikavoimin. Kuin se olisi *kuulunut* juuri tähän. Jameson laski, että puiden välissä kulki yhdeksän siltaa. Majassa oli kaksi tornia. Kuusi kierreliukumäkeä. Tikkaita, köysiä ja portaita, jotka näyttivät leijuvaan ilmassa.

Se oli kaikkien aikojen puumaja.

Poikien isoisä seisoi koko komeuden edessä kädet puuskassa, hienoinen hymy huulillaan. »Arvatkaa mitä, pojat?» mahtava Tobias Hawthorne huusi, kun golfkärri pysähtyi ja tuuli ulvoi puiden oksissa. »Minä luulin, että te löytäisitte tänne nopeammin.»

LUKU YKSI GRAYSON

Nopeammin. Grayson Hawthorne oli silkkaa hallittua voimaa. Hän oli virheetön. Hän oli jo kauan sitten hionut huippuunsa taidon visualisoida vastustaja, *vaistota* joka ikinen isku, kanavoidsa kehon liikevoima joka torjuntaan, joka hyökkäykseen.

Nopeutta voi silti aina parantaa.

Käytyään sarjan kymmenennen kerran läpi Grayson pysähtyi. Hiki valui pitkin paljasta rintaa. Hän piti hengityksen tasaisena ja hallittuna polvistuessaan lapsuuden puumajan jäänteiden eteen, avasi veitsirullan ja tarkasteli vaihtoehtoja: kolmea tikaria, joista kahdessa oli koristeellinen kahva ja yksi oli vaatimaton ja sileä. Grayson otti viimeksi mainitun käteensä.

Hän nousi seisomaan veitsi kädessä, kädet sivuilla. Mieli tyhjänä. Keho rentona. *Aloita.* Veitsitaistelusta oli monta eri tyyliä, ja Grayson oli harjoitellut niitä kaikkia sinä vuonna, jolloin hän täytti kolmetoista. Tai totta puhuen miljardööri Tobias Hawthornen lapsenlapset eivät tyytyneet pelkästään *harjoittelemaan* yhtään mitään. Kerran kohteen valittuaan heidän odotettiin omistautuvan sille kokonaan, tulevan alan mestariksi.

Tämän Grayson oli sinä vuonna oppinut: Asento oli kaikki kaikessa. Taistelija ei liikuttanut veistä. Veitsi liikkui mukana,

kun liikkui itse. Nopeammin. *Nopeammin*. Sen täytyi tuntua luonnolliselta. Sen täytyi *olla* luonnollista. Heti jos lihakset jännittyivät, heti jos lakkasi hengittämästä, heti jos liike ei virrannut sulavasti seuraavaan, oli hävinnyt.

Eikä Hawthorneilla ollut tapana hävitä.

»En minä tätä tarkoittanut, kun ehdotin harrastuksen hankkimista.»

Grayson vei liikesarjan loppuun Xanderista välittämättä ja heitti lopulta tikarin pelottavalla tarkkuudella kahden metrin päässä matalalla roikkuvaan oksaan. »Ei Hawthorneilla ole harrastuksia», hän huomautti pikkuveljelleen ja meni hakemaan veistä. »Meillä on erikoisaloja. Asiantuntemusta.»

»*Kannattaa tehdä hyvin kaikki, mitä tekee*», Xander siteerasi ja heilutteli kulmiaan. Toinen kulmakarva oli tosin vasta alkanut kasvaa takaisin pieleen menneen kokeen jälkeen. »*Ja kaiken minkä tekee hyvin voi tehdä vielä paremmin.*»

Mutta miksi Hawthornejen kannattaisi tyytyä parempaan, kun voi olla paras? kuiskasi ääni Graysonin takaraivossa.

Grayson kietoi kätensä tikarin kahvan ympärille ja kiskaisi. »Pitää mennä jatkamaan töitä.»

»Sinulla on pakkomielle», Xander ilmoitti.

Grayson työnsi tikarin tuppeen, kääri veitsirullan kiinni ja solmi sen nauhalla. »Siihen on kaksikymmentäkahdeksan miljardia syytä.»

Avery oli asettanut mahdollottoman tehtävän itselleen – ja kaikille veljeksille. Heillä oli viisi vuotta aikaa lahjoittaa pois yli kaksikymmentäkahdeksan miljardia dollaria eli suurin osa Hawthornen suvun omaisuudesta. Pelkästään säätiön johtokunnan ja neuvontalautakunnan perustamiseen oli mennyt seitsemän kuukautta.

»Meillä on vielä viisi kuukautta aikaa päättää, mihin ensim-

mäiset kolme miljardia lahjoitetaan», Grayson totesi terävään sävyyn, »ja minä lupasin olla joka vaiheessa Averyn tukena.»

Lupaukset merkitsivät Grayson Hawthornelle paljon – samoin Avery Kylie Grambs. Tyttö, joka oli perinyt poikien isoisän omaisuuden. Muukalainen, josta oli tullut yksi heistä.

»Ihmisenä, jolla on ystäviä, tyttöystävä ja kokonainen armeija robotteja, haluaisin huomauttaa, että kaipaat elämääsi tasa-painoa», Xander sanoi. »*Oikean* harrastuksen. Aikaa rentoutua.»

Grayson katsoi veljeään merkitsevästi. »Sanoo mies, joka on ehtinyt hakea vähintään kolmea patenttia oltuaan vasta kuukauden kesälomalla koulusta.»

Xander kohautti harteitaan. »Ne ovat harrastuspatentteja.»

Grayson tuhahti ja tarkasteli sitten veljeään. »Mitä Isaiahille kuuluu?» hän kysyi hiljaa.

Kukaan Hawthornen veljeksistä ei ollut tiennyt lapsena, kuka heidän isänsä oli. Sitten Grayson oli saanut selville, että hänen isänsä oli Sheffield *Grayson*. Nashin isä oli mies nimeltä Jake *Nash*. Ja Xanderin isä oli Isaiah *Alexander*. Näistä kolmesta ainoastaan Isaiahia saattoi oikeasti kutsua isäksi. Hän ja Xander hakivat kyseisiä »harrastuspatentteja» yhdessä.

»Meidän piti puhua sinusta», Xander huomautti itsepäisensä.

»Minun pitää mennä jatkamaan töitä», Grayson toisti äänen-sävyllä, joka osoitti hyvin tehokkaasti kaapin paikan kaikille muille paitsi hänen veljilleen. »Enkä minä tarvitse lapsenvahtia, vaikka Avery ja Jameson näköjään niin kuvittelevatkin.»

»Et niin», Xander myönsi pirteästi. »Enkä minä todellakaan aio kirjoittaa kirjaa nimeltä *Miten hoitaa ja ruokkia juro kaksikymmentäkaksivuotias veli*.»

Graysonin silmät kapenivat viiruiksi.

»Voin vakuuttaa, ettei siinä ole kuvia», Xander lausui juh-lallisesti.

Ennen kuin Grayson ehti keksiä sopivan uhkauksen, hänen puhelimensa värisi. Grayson oletti saaneensa pyytämänsä luvut ja katsoi näyttöä, mutta tekstiviesti olikin Nashilta. Hän vilkaisi Xanderia ja tajusi heti, että veljesnelikon nuorimmainen oli saanut saman viestin.

Grayson luki kohtalokkaan viestin ääneen: »911.»

LUKU KAKSI JAMESON

Vesiputouksen pauhu. Ilmassa leijuva usva. Averyn selkä vasten hänen rintaansa. Jameson Winchester Hawthorne oli *nälkäinen*. Hän halusi tätä, halusi Averya, halusi kaiken kokonaan, *lisää*.

Iguassun putoukset muodostivat maailman suurimman putousjärjestelmän. Kävelysilta, jolla he seisoivat, johti suoraan uskomattoman jyrkänteen reunalle. Tuijottaessaan putouksia Jameson janosi *lisää*. Hän silmäili kaidetta. »Haluatko haastaa minut?» hän mutisi Averyn takaraivoon.

Avery kurotti sipaisemaan hänen leukaansa. »En todellakaan.»

Jamesonin huulet kaartuivat kiusoittelevaan, ilkikuriseen hymyyn. »Olet luultavasti oikeassa, Perijätär.»

Avery käänsi päätään ja katsoi Jamesonia silmiin. »Ai luultavasti?»

Jameson tarkasteli taas putouksia. *Pysäyttämätön. Kielletty. Kuolettava.* »Luultavasti.»

He asuivat huvilassa, joka seiso i puupilarien varassa keskellä viidakkoa, eikä moneen kilometriin ollut ristinsielua lukuun ottamatta heitä kahta, Averyn turvatiimiä ja kaukana ärjyviä jaguaareja.

Jameson aisti Averyn tulon ennen kuin kuuli hänet.

»Kruuna vai klaava?» Avery nojasi kaiteeseen ja esitteli pronssista ja hopeaista kolikkoa. Ruskeat hiukset olivat osittain karanneet poninhännästä, pitkähihainen paita oli yhä kostea vesiputousten jäljiltä.

Jameson nosti kätensä Averyn hiusnauhalle ja hivutti sitä hitaasti ja hellästi alas. Pois. *Kruuna vai klaava* oli kutsu. Haaste. *Suutele minua tai minä suutelen sinua.* »Jakaja saa päättää, Perijätär.»

»Jos minä kerran olen jakaja...» Avery painoi kämmenen vasten Jamesonin rintaa ja haastoi tämän katseellaan tekemään jotain kostealle paidalleen. »Tarvitaan kortit.»

Mitä me kaksi voimmekaan tehdä pelikorteilla, Jameson mietti mielessään. Ennen kuin hän ehti esittää pari houkuttelevaa vaihtoehtoa, satelliittipuhelin värisi. Vain viidellä ihmisellä oli sen numero: hänen veljillään, Averyn siskolla ja Averyn asianajajalla. Jameson voihkaisi.

Tekstiviesti oli Nashilta. Kun satelliittipuhelin soi yhdeksän sekuntia myöhemmin, Jameson vastasi. »Ihastuttava ajoitus kuten aina, Gray.»

»Kai sinä sait Nashin viestin?»

»Meidät on kutsuttu», Jameson totesi. »Aiotko sinä taas jättää ilmestymättä paikalle?»

Jokainen Hawthornen veljes sai lähettää yhden 911-viestin vuodessa. Se ei ollut varsinaisesti *häätäksu* vaan tarkoitti: *haluan teidät kaikki tänne.* Jos joku veljistä lähetti viestin, muut saapuivat paikalle mitään kyselemättä. 911-viestin sivuuttamisella oli... seurauksia.

»Jos mainitset nahkahousut sanallakaan», Grayson kivahti,
»minä...»

»Ai sanoitko *nahkahousut*?» Jameson nautti tilanteesta ihan liikaa. »Linja on huono, Gray. Pyysitkö sinä minua lähettämään kuvan sinusta uskomattoman tiukoissa nahkahousuissa, joita sinun täytyi pitää silloin kerran, kun sivuutit 911-kutsun?»

»Älä lähetä minulle kuvaa –»

»Videonko?» Jameson kysyi kovaan ääneen. »Haluatko nähdä videon, jossa laulat karaokea niissä nahkahousuissa?»

Avery nappasi puhelimen Jamesonin kädestä. Hän tiesi yhtä hyvin kuin Jameson, ettei Nashin kutsua voinut sivuuttaa, mutta hänellä oli paha tapa olla kiusaamatta Jamesonin veljiä.

»Minä tässä, Grayson.» Avery luki Nashin tekstiviestin.
»Nähdään Lontoossa.»

LUKU KOLME JAMESON

Keskellä yötä yksityiskoneessa Jameson katsoi ulos ikkunasta. Avery nukkui pää hänen rintaansa vasten. Oren ja muu turvatiimi istuivat hiljaa koneen etuosassa.

Hiljaisuus häiritsi Jamesonia aina, samoin kuin liikkumattomuus. Skye oli huomauttanut pojilleen kerran, ettei häntä ollut tarkoitettu pysymään aloillaan, ja vaikka Jamesonia inhotti myöntää muistuttavansa millään tapaa pilalle hemmoteltua ja ajoittain murhanhimoista äitiään, hän ymmärsi kyllä, mitä äiti tarkoitti.

Tilanne oli pahentunut viime viikkoina. *Prahan jälkeen*. Jameson työnsi kutsumattoman muistutuksen pois mielestään, mutta kun mikään ei häirinnyt ajatuksia öisin, hän pystyi vain vaivoin vastustamaan halua muistaa, *ajatella*, antautua riskin ja ratkaisemista kaipaavan mysteerin seireeninkutsulle.

»Sinulla on tuo ilme.»

Jameson silitti Averyn hiuksia. Tämä nojasi päätään yhä hänen rintaansa, mutta silmät olivat auki. »Ai mikä ilme?» Jameson kysyi hiljaa.

»*Meidän* ilmeemme.»

Averyn aivot olivat virittyneet ratkaisemaan arvoituksia siinä missä Jamesoninkin. Juuri siitä syystä Jameson ei voinut antaa

periksi hiljaisuudelle ja liikkumattomuudelle. Juuri siitä syystä hänen oli pakko pysyä liikkeessä. Koska jos hän antaisi itselleen luvan ajatella Prahaa ihan oikeasti, hän haluaisi kertoa siitä Averylle, ja jos hän kertoisi Averylle, siitä tulisi totta. Ja kun siitä olisi tullut totta, Jameson pahoin pelkäsi, ettei mikään määrä häiriötekijöitä pystyisi pidättämään häntä poissa arvoituksen kimpusta, oli se sitten miten holtitonta tai vaarallista hyvänsä.

Jameson luotti Averyyn täydestä sydämestään, muttei aina luottanut siihen, että toimisi itse oikein. Fiksusti. Turvallisesti.

Älä kerro Averylle. Jameson pakotti ajatuksensa uusille urille ja työnsi kaikki mietteet Prahasta mielestään. »Kiinni jäin, Perijätär.» Ainoa tapa salata Averylta jotain oli näyttää hänelle jotain muuta. Jotain aitoa. *Harhauttaa.* »Välivuosi on kohta lopussa.»

»Sinä olet levoton.» Avery vetäytyi kauemmas. »Olet ollut jo monta kuukautta. Se ei ole ollut niin ilmeistä tämän matkan aikana, mutta aina kun olen tehnyt muilla matkoilla töitä...»

»Minä haluan...» Jameson sulki silmänsä ja kuvitteli olevansa taas vesiputouksilla, kuulevansa veden jylinän – ja näkevänsä kaiteen. »Tai en tiedä mitä. *Jotain.*» Hän vilkaisi ulos ikkunasta pimeyteen. »*Tehdä suuria tekoja.*»

Se oli aina ollut Hawthornen suvun osa – eikä *suuri* tarkoittanut tässä yhteydessä *erinomaista*. Tekojen piti olla henkeäsalpaavia, kauaskantoisia ja uskomattomia. Yhtä mahtavia kuin ne vesiputoukset.

»Niinhän me teemmekin», Avery huomautti. Sitä Tobias Hawthornen omaisuuden antaminen pois olikin Averylle. Hän aikoi muuttaa maailmaa. *Ja minä olen tässä vieressä. Kuulen veden pauhun. Tunnen pisarat iholla.* Jameson ei silti saanut karistettua tunnetta siitä, että hän seisoi kehän ulkopuolella.

Ei hän tehnyt suuria tekoja. Ei samalla tavalla kuin Avery. Ei edes samalla tavalla kuin Gray.

»Tämä on ensimmäinen reissu Eurooppaan», Avery sanoi hiljaa ja nojasi katsomaan ikkunasta samaa pimeyttä kuin Jameson. »Siis Prahän jälkeen.»

Hyvin tarkkanäköistä, Avery Kylie Grambs.

Huolettomat hymyt olivat taitolaji. »Minähän sanoin jo, ettei sinun tarvitse olla huolissasi Prahasta, Perijätär.»

»En minä olekaan. Olen utelias. Mikset sinä voi kertoa, mitä sinä iltana tapahtui?» Avery osasi käyttää hiljaisuutta hyväkseen, saada joka tauolla Jamesonin täyden huomion, saada tämän *aistimaan* hiljaisuudet kuin henkäykset iholla. »Sinä tulit kotiin vasta aamuyöllä. Haisit savulta ja tuhkalta. Ja sinulla oli haava» – Avery laski kätensä Jamesonin kaulan juurelle, solisluiden väliin, »tässä.»

Avery olisi voinut pakottaa hänet kertomaan. Vain yksi pieni sana – *Tahiti* – ja Jameson olisi paljastanut kaikki salaisuutensa. Tätä Avery ei kuitenkaan halunnut kiskoa ulos väkipakolla. Jameson tiesi sen, ja se meni suoraan ihon alle. Kaikki Averyssa meni suoraan ihon alle parhaalla mahdollisella tavalla.

Älä kerro Averylle. Älä ajattele sitä. Pistä vastaan.

Jameson vei huulensa sentin päähän Averyn huulista. »Jos haluat, *Mysterityttö*», hän mumisi, ja nimi kuumotti muistutuksen menneistä ajoista, »voit alkaa kutsua minua *Mysteripojaksi*.»

Grayson ja Jameson kohtaavat tahoillaan elämänsä mystisimmät arvoitukset.

Grayson Hawthorne kasvatettiin miljardiomaisuuden perijäksi ja kaikkien ongelmien ratkaisijaksi. Hän jäi vaille valtavaa omaisuutta, mutta opetukset eivät ole menneet hukkaan. Kun hänen sisarpuolensa tarvitsevat suojelua, Grayson ottaa ohjat – täsmällisesti, tehokkaasti ja armottomasti.

Toisella puolella maailmaa Jamesonin isä ottaa poikaansa yhteyttä ja pyytää apua. Riskinottaja, elämysten keräilijä ja peluri Jameson ei voi olla ottamatta vastaan mahdotonta haastetta.

Averyn ja veljiensä avulla Grayson ja Jameson joutuvat päättämään, mitä ovat valmiita uhraamaan voittaakseen.

Itsenäinen jatko-osa kookuttavaan
THE INHERITANCE GAMES -sarjaan!

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-51809-0